

Arrest

nr. 198 685 van 25 januari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breestraat 28 A bus 6
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 7 september 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 juni 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient met een brief van 26 december 2016 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 30 juni 2017 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1.

onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 8 augustus 2017 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"[...] Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.12.2016 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. De moeder van betrokkene vroeg op 16.06.2010 asiel aan. Betrokkene was toen vijftien jaar. De asielprocedure werd afgesloten op 11.04.2011 met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenes moeder verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.10.2011, betekend op 13.10.2011. De duur van de asielprocedure – namelijk ongeveer 10 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Op 17.06.2014 vroeg betrokkene opnieuw asiel aan. Zij verklaarde daar dat haar echte naam eigenlijk S.L. is, geboren op [...] en van Oekraïense nationaliteit. Zij legde echter geen identiteitsdocumenten voor. Nog voor zij haar verklaring had ondertekend verliet zij op 17.06.2014 de gebouwen van de Dienst Vreemdelingenzaken, zonder haar bijlage 26. De asielaanvraag werd als onbestaande verklaard en werd geannuleerd.

Het feit dat betrokkene ondertussen door de Belgische staat erkend werd als staatloze kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het statuut van staatloze op zich, toegekend middels een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg Limburg, afdeling Hasselt d.d. 28.04.2016 kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de Vreemdelingenwetgeving. Het loutere feit dat betrokkene geen nationaliteit heeft betekent niet dat betrokkene haar aanvraag tot machtiging niet zou kunnen indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Het feit dat iemand geen nationaliteit heeft en dat zij aldus staatloos is, staat niet in de weg dat betrokkene haar aanvraag kan indienen in het land waar zij nog over een verblijfsrecht beschikt, hetzij Armenië, hetzij Rusland, hetzij een ander land of ander gebied waar zij mag verblijven. Betrokkene toont niet aan dat zij de nodige stappen zou hebben ondernomen om te achterhalen of zij nog over een verblijfsrecht beschikt in Armenië, in Rusland of één der landen waar zij mogelijks op rechtmatige wijze heeft verbleven. Het is aan betrokkene zelf om hiervan de bewijzen aan te brengen. Kortom, wij stellen heden vast dat betrokkene inderdaad naar Belgisch recht als staatloze werd erkend. Echter het loutere feit dat zij staatloos, betekent niet dat zij geen verblijfsrecht meer zou genieten in het land van gewoonlijk verblijf. Het is aan betrokkene om dit aan te tonen. Dit doet zij niet. Ook de verwijzing naar twee attesten van de Russische en Armeense ambassade verandert hier niets aan. Het attest van de Russische ambassade stelt enkel dat betrokkene "(...) s'est rendue à la Section consulaire de l'Ambassade de Russie le 27 juillet a.c.". Dit attest toont niet aan dat zij geen verblijfsrecht meer zou genieten in Rusland. Ook de loutere bewering dat zij geen verblijfsrecht meer zou hebben in Rusland aangezien zij al een lange periode Rusland zou verlaten hebben wordt niet gestaafd met enig bewijs. Het attest van de Armeense

ambassade stelt "(...) qu'il n'y a pas d'information sur la citoyenneté de la République d'Arménie de L.K., née le 01.01.1995(...)". Ook dit attest toont niet aan dat betrokkene geen verblijfsrecht meer zou kunnen genieten in Armenië. Het is aan betrokkene om aan te tonen dat zij over geen verblijfsrecht meer zou beschikken in het land van gewoonlijk verblijf. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk gemaakt wordt dat zij nergens nog een verblijfsrecht zou genieten teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen. Ook de verklaring bij de asielinstanties dat zij eigenlijk van Oekraïne zou zijn (supra) doet vragen rijzen omtrent de juiste identiteit van betrokkene. Het is aan betrokkene om zich te richten tot de juiste ambassade met de juiste identiteitsgegevens.

Betrokkene haalt aan dat zij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar haar herkomstlanden aangezien zij geen reisdocumenten bezit of kan bekomen. De loutere vermelding dat zij geen reisdocumenten zou kunnen bekomen of bezitten kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Zij toont niet aan dat zij stappen heeft ondernomen om na te gaan of zij geen reisdocument zou kunnen bekomen. De omstandigheid dat men geen onderdaan is van een bepaald land, sluit namelijk niet uit dat men tot een bepaald land kan worden toegelaten en dat dit land hiertoe een doorlaatbewijs of een staatlozenpaspoort aflevert. Het is aan betrokkene om aan te tonen dat zij geen reisdocumenten kan bekomen. Het komt betrokkene toe om alles in het werk te stellen om aan haar verplichting om het Schengengebied te verlaten, te voldoen.

De advocaat van betrokkene verwijst verder nog naar artikel 12, lid 1 en artikel 11 van het Staatlozenverdrag. Artikel 12 lid 1 bepaalt dat 'de persoonlijke staat van een staatloze wordt beheerst door de wet van het land van zijn woonplaats, of, indien hij geen woonplaats heeft, van het land van zijn verblijf'. Betrokkene toont echter niet aan waarom de verwijzing naar dit artikel een buitengewone omstandigheid zou moeten vormen of op welke wijze dit artikel dan wel geschonden zou worden. Het mag duidelijk zijn dat de Belgische wetten worden toegepast op betrokkene ongeacht haar verblijfsstatuut. Wat de verwijzing naar artikel 11 betreft dat stelt dat 'indien staatlozen geregeld als schepeling dienst doen aan boord van een schip dat vlag voert van een Verdragsluitende Staat, zal die Staat in welwillende overweging nemen om hun toe te staan zich op zijn grondgebied te vestigen en om hun reisdocumenten te verstrekken of hen tijdelijk toe te laten op zijn grondgebied, in het bijzonder teineinde hun vestiging in een ander land te vergemakkelijken'. Het mag duidelijk zijn dat dit artikel niet van toepassing is op betrokkene daar zij niet als schepeling in dienst is. De verwijzing naar dit artikel is misplaatst.

Betrokkene haalt aan dat zij al langer dan zes jaar legaal en gedoogd op het Belgisch grondgebied zou verblijven. Het feit dat betrokkene sedert juni 2010 in België verblijft kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Vooreerst merken wij op dat betrokkene geen zes jaar legaal op het grondgebied verbleef. Zij mocht hier enkel verblijven tijdens de behandeling van haar asielprocedure. Bovendien wist betrokkene dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan. Na de weigering van de asielaanvraag diende de moeder van betrokkene (samen met haar kinderen, lees: betrokkene was toen nog minderjarig) het grondgebied te verlaten. Het feit dat zij dit toen niet deden is te wijten aan hun eigen houding.

Betrokkene haalt aan dat haar fysieke en psychische integriteit in het gedrang zou komen mocht zij terugkeren naar Armenië doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kan ondersteunen. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar integriteit volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid zou betekenen en dat zij evenmin frauduleus zou gehandeld hebben; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Het indienen van de aanvraag in het land van gewoonlijk verblijf is niet van die aard dat dit een onmenselijke en vernederende behandeling zou betekenen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van gewoonlijk verblijf om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien merken wij op dat de moeder van betrokkene en haar meerderjarige broer tevens illegaal op het grondgebied verblijven en ook zij dienen het grondgebied te verlaten. Betrokkene toont tevens niet aan dat zij alhier dermate nauwe banden zou hebben die onder de bescherming van art. 8 EVRM zouden moeten vallen. Betrokkene toont onvoldoende aan dat haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De bewering dat betrokkene alhier school zou lopen en dat een terugkeer het verlies van een schooljaar zou impliceren kan tevens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Vooreerst merken wij op dat betrokkene geen bewijzen kan voorleggen van een eventuele scholing. Bovendien merken wij op dat betrokkene meerderjarig is en zij aldus niet langer schoolplichtig is. Noch legt zij bewijzen voor dat zij zou ingeschreven zijn aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit. De aanvraag kan in het land van gewoonlijk verblijf gebeuren.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft. Deze wet was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

De advocaat verwijst verder nog naar regularisatiebeslissingen van gelijkaardige dossiers. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van gewoonlijk verblijf verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

De advocaat van betrokkene haalt tevens aan dat zijn cliënt wenst om gehoord te worden teneinde haar argumenten verder uit te zetten, hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw – nl. dat mevrouw zou werk gemaakt hebben van haar integratie, dat zij vloeiend Nederlands zou spreken, dat zij Nederlandse lessen zou gevolgd hebben, dat zij werkbereid zou zijn, dat zij zich op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, dat zij een vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd, dat zij op intense wijze zou zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten, dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zou hebben eigengemaakt en dat zij alhier sociale banden zou hebben- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.[...]"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoekster voert, in wat kan worden beschouwd als een enig middel, een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen {cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954}.

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekers zijn de stelling toegedaan dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

"DAT TEN EERSTE de uitspraak van de REA Limburg, afdeling Hasselt een werking erga omnes heeft, hetgeen betekent dat de beslissing niet alleen bindend is voor de partijen die betrokken zijn in de zaak (de staatloze en het openbaar ministerie), maar ook ten aanzien van derden, waaronder de Belgische overheid (DVZ).

In het geval van staatloosheid is het zeer duidelijk dat een terugkeer onmogelijk is: het Verdrag van 1954 over de status van Staatlozen definieert een staatloze immers als 'een persoon die door geen enkele staat, krachtens diens wetgeving, als onderdaan wordt beschouwd. '

De oorzaken van staatloosheid lopen sterk uiteen. De gevolgen ervan zijn echter zwaar. Een staatloze kan zich niet beroepen op de bescherming en bijstand die een staat aan zijn onderdanen moet verlenen. Staatlozen beschikken in hun land van herkomst daarom vaak niet over grondrechten dus ook niet over een recht op een legaal verblijf.

DAT TEN TIENDE verzoekster onmogelijk terug kan keren naar Armenië en/of Rusland. Verzoekster verwijst naar de plicht van de Belgische overheid om haar niet te onderwerpen aan een onmenselijke of

vernederende behandeling door aan haar als Staatloze te verplichten om terug te keren naar haar herkomstlanden wijl zij geen enkele reisdocument als Staatloze kan bekomen.

DAT TEN ELFDE verzoekster de aanvraag onmogelijk kan richten vanuit haar land van herkomst om reden dat zij staatloos is en geen documenten bezit om terug te keren naar dat land van herkomst. "

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing niet, dat aan verzoekster al reeds het Statuut van Staatloze werd toegekend middels in een kracht van gewijsde getreden vonnis of arrest, doch stelt dat dit gegeven niet gecatalogiseerd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Verzoekster zou immers niet aantonen dat zij over een verblijfsrecht zouden beschikken in Rusland en/of Armenië, alwaar zij vooralsnog onderhavige aanvraag ex art. 9bis vrw. Zou kunnen instellen.

Verzoekers wensen echter op te merken dat de uitspraak van de rechtbank, een werking erga omnes bezit. hetgeen betekent dat de beslissing niet alleen bindend is voor de partij en die betrokken zijn in de zaak (de staatloze en het openbaar ministerie), maar ook ten aanzien van derden, waaronder in casu tevens de Belgische overheid¹.

Het gebeurt inderdaad dat een vreemdeling staatloos is omdat hij niet de nodige stappen zet om een bepaalde nationaliteit te bekomen. Hij is dan vrijwillig Staatloos, maar dit belet niet om dit statuut te bekomen.

Het betreft aldus een negatieve definitie. Het is daarbij zonder belang of die persoon vroeger ooit een nationaliteit had. Evenmin houdt het op zich een recht in om de nationaliteit van een bepaald land te verwerven.

De rechtbank te Brugge stelde uitdrukkelijk dat hij "niet kan noch mag onderzoeken in welke mate de aanvrager eigenlijk zou kunnen onderdaan worden van een bepaalde staat".

Wie als staatloze wil erkend worden, moet zelf de nodige bewijzen voorleggen dat hij geen enkele nationaliteit bezit. Het betreft een negatief bewijs.

Er wordt echter van de staatloze niet vereist dat hij van elk van de ongeveer 193 staten in de wereld, het bewijs zou voorleggen dat hij daarvan niet de nationaliteit heeft. De bewijsplicht beperkt zich tot de landen waarmee de persoon een nauwe band heeft.

Het staatlozenverdrag bepaalt niet hoe dit bewijs moet geleverd worden, zodat dit overgelaten worden aan de soevereine appreciatie van de nationale rechter.

Verzoekers hebben diverse formele stukken vanwege de Armeense en Russische Ambassade naar voren gebracht waaruit immers bleek dat zij de desbetreffende nationaliteiten niet bezitten.

Het hof van beroep van Brussel besliste al reeds op 17 september '2014 dat een erkende staatloze die niet-repatrieerbaar is, recht heeft op een verblijfsrecht in het Rijk.

Verzoekers verwijzen naar de volgende passage:

"Het bestuur geeft immers zelf geen enkele aanwijzing voor hetgeen appellant nog zou ondernemen om als staatloze in een ander land een duurzaam verblijfsrecht te bekomen. Met name valt niet in te zien waarom een ander land dan de drie vermelde, waarmee betrokkene geen enkele band heeft, het verblijfsrecht zou verlenen indien geïntimeerde het hem zelf ontzegt. Zodoende moet worden aangenomen dat appellant wel degelijk niet-verwijderbaar is, zonder dat hem enig nalatig stilzitten in dit verband kan worden verweten "

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt onstuitbaar dat verzoekers steeds in Armenië en Rusland op illegale wijze hebben verbleven en zulks als Jezidi minderheid.

Zij hebben aldaar nooit een legale verblijfsrecht genoten.

Er zijn tevens geen objectieve stukken dienaangaande aantrefbaar in het administratief dossier.

Tevens dient er worden geaccentueerd dat de bevoegde Ambassades uitsluitend een doorlaatbewijs kunnen verlenen aan eigen onderdanen ten einde zich naar de desbetreffende landen te verplaatsen en mits voorlegging van een geldig legitimatiebewijs, dewelke verzoekers uiteraard niet beschikken.

Verzoekers vragen zich terecht af, hoe zij in feite als Staatloze een dergelijke doorlaatbewijs zouden kunnen bemachtigen van de bevoegde Ambassades ten einde teug te keren om aldaar de aanvraag ex art. 9bis vrw. te kunnen instellen.

Het komt immers aan verwerende partij toe om het integraal administratief dossier te onderzoeken.

Gelet op het geheel van de bovenstaande overwegingen zal verzoekster in de hypothese van verwerende partij in een situatie terecht komen waarin zij terug moet keren naar een land waar zij in wezen geen toegang tot het grondgebied kunnen verkrijgen.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

De bestreden beslissingen komt derhalve tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat voormelde elementen volstaan om de nietigverklaring van de bestreden beslissingen te vorderen.

De motivering van verwerende partij is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig, gelet op de door verzoekers naar voren gebrachte stukken en hun administratief dossier waarmee verwerende partij niet over het geheel van pertinente elementen rekening mee heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing."

2.2. Voor wat betreft de draagwijdte van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan worden verwezen naar wat verzoekster hierover heeft uiteengezet in haar verzoekschrift. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoeksters verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Hierbij wordt voor elk van de door verzoekster opgeworpen elementen gemotiveerd waarom deze niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden in de zin van voormelde wetsbepaling. Verzoekster toont met haar theoretische overwegingen aangaande de formele motiveringsplicht niet in concreto aan dat de bestreden beslissing niet zou voldoen aan de vereisten ervan. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoekster kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

2.3. Voor wat betreft de draagwijdte van de in het middel opgeworpen geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur kan eveneens worden verwezen naar wat verzoekster hierover heeft uiteengezet in haar verzoekschrift.

2.4. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de

minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

2.5. Verweerder oordeelde in casu dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kon indienen via de in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

2.6. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster, die weliswaar in België is erkend als staatloze, niet automatisch een verblijfsrecht krijgt. Zij is, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, onderworpen aan de algemene verblijfsreglementering, m.i.v. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit vloeit voort uit artikel 98, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), dat bepaalt, "*De staatloze en zijn familieleden zijn onderworpen aan de algemene reglementering*". Het Verdrag van New York betreffende de status van staatlozen van 28 september 1954, goedgekeurd bij de wet van 12 mei 1960 (hierna : het Verdrag van New York) kent de daarin beoogde personen ook geen recht toe om te verblijven op het grondgebied van de Staat die hen als staatloze erkent.

2.7. Waar verzoekster een uitgebreid betoog voert aangaande het statuut van staatloze, evenals een overzicht geeft van de daartoe te leveren bewijzen en zij stelt deze bewijzen te hebben aangebracht – reden waarom haar bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Limburg, afdeling Hasselt van 28 april 2016 het statuut van staatloze werd toegekend – wijst de Raad erop dat dit betoog niet dienstig is. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat verzoekster het statuut van staatloze werd toegekend. Dit wordt integendeel uitdrukkelijk meermaals erkend in de bestreden beslissing. De verwerende partij stelt wel in de bestreden beslissing dat deze omstandigheid op zich niet kan worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wat in overeenstemming is met het bovenvermeld artikel 98, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit. De verwerende partij zet in de bestreden beslissing duidelijk uiteen dat verzoeksters statuut van staatloze niet betekent dat zij nergens over een verblijfsrecht beschikt in een land waar ze de aanvraag om verblijfsmachtiging kan indienen. De verwerende partij gaat in op de door verzoekster aangebrachte stukken en preciseert dat verzoekster in gebreke is gebleven afdoende aan te tonen dat zij de nodige stappen heeft ondernomen om te achterhalen of zij nog over een verblijfsrecht beschikt in Armenië of Rusland, dan wel één van de landen waar zij mogelijk op rechtmatige wijze heeft verbleven. Voor wat

betreft de door verzoekster overgelegde attesten van de Armeense en Russische ambassade stelt de bestreden beslissing dat het attest van de Russische ambassade enkel melding maakt van het gegeven dat zij zich aldaar heeft aangemeld. Voor wat betreft het door verzoekster neergelegde attest van de Armeense ambassade stelt de bestreden beslissing dat het attest enkel vermeldt dat de Armeense autoriteiten er geen kennis van hebben dat verzoekster over de Armeense nationaliteit zou beschikken. Verder wordt aangegeven dat de loutere bewering dat verzoekster geen verblijfsrecht meer zou hebben in Rusland, omdat zij dat land reeds lange tijd heeft verlaten, niet kan volstaan, bij gebreke aan enig begin van bewijs dienaangaande. Hierbij wordt ook nog aangegeven dat verzoekster bij de asielinstanties verklaarde uit Oekraïne afkomstig te zijn, zodat dit vragen doet rijzen omtrent verzoeksters concrete identiteit.

2.8. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster niet ingaat op de door de verwerende partij gedane beoordeling van de bovenvermelde stukken alsook de gedane vaststellingen. Verzoekster betoogt dat verweerder het gezag van gewijsde van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Limburg, afdeling Hasselt van 28 april 2017 heeft miskend, doch de Raad kan niet inzien op welke wijze verweerder het gezag van gewijsde van voormeld vonnis zou miskennen. In de bestreden beslissing wordt nergens in twijfel getrokken dat verzoekster geen nationaliteit heeft en wordt evenmin gevallen over het feit dat verzoekster vrijwillig staatloos zou zijn, zodat verzoeksters betoog dienaangaande niet dienstig is. De Raad herhaalt nogmaals, zoals verzoekster in haar verzoekschrift bovendien zelf opmerkt, dat verweerder uitdrukkelijk erkent dat verzoekster het statuut van staatloze geniet. Verweerder stelde, zoals gezegd, enkel dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij niet over enig verblijfsrecht beschikt in één van de landen waarmee zij een band heeft, zijnde Armenië of Rusland of enig ander land waar ze mogelijk heeft verbleven. Nergens in het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg leest de Raad dat deze rechtbank heeft geoordeeld dat verzoekster zulks wel degelijk op afdoende wijze heeft aangetoond – het vonnis handelt enkel over bewijzen omtrent het bezitten van de nationaliteit van één van deze landen – zodat van enige tegenstrijdigheid tussen de bestreden beslissing en het vonnis geen sprake is. De Raad benadrukt derhalve dat de uiteenzetting in het verzoekschrift, waar verzoekster aangeeft diverse stukken te hebben aangebracht waaruit blijkt dat zij noch de Armeense noch de Russische nationaliteit bezit, niet dienstig is. Verzoekster poneert voorts dat zij steeds op onwettige wijze in Armenië en Rusland heeft verbleven en aldaar nooit enig legaal verblijfsrecht heeft genoten, doch blijft – zoals verweerder terecht stelde in de bestreden beslissing – volledig in gebreke deze bewering te staven met enig objectief bewijsstuk. Verzoekster stelt dat dit “onstuitbaar” blijkt uit de gegevens van het administratief dossier. In het administratief dossier bevindt zich echter een wirwar aan verklaringen die niet eenduidig zijn. Zo werd enerzijds naar aanleiding van de asielaanvraag van verzoeksters ouders, evenals naar aanleiding van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet verklaard dat zij allen afkomstig zijn uit de voormalige Sovjetunie en de Armeense nationaliteit bezitten en heeft verzoekster anderzijds naar aanleiding van een door haar geïnitieerde asielaanvraag verklaard dat zij de Oekraïense nationaliteit bezit. Zoals verweerder terecht stelde komt het aan verzoekster toe op afdoende wijze aan te tonen dat zij daadwerkelijk pogingen heeft ondernomen om te verifiëren of zij een verblijfsrecht kan verwerven in één van de landen waarmee zij heeft aangegeven een band te hebben, quod non in casu. Verzoekster verwijst nog naar een arrest van 17 september 2014 van het hof van beroep te Brussel in een andere individuele zaak, dat ze echter niet voegt bij haar verzoekschrift zodat de inhoud ervan niet kan geverifieerd worden. Zelfs indien de passage uit dit arrest die zij citeert in haar verzoekschrift daadwerkelijk is opgenomen in dit arrest, toont verzoekster niet aan dat zij zich in dezelfde feitelijke situatie bevindt. De Raad wijst erop dat verzoekster zich alleszins niet bevindt in een situatie zoals vastgesteld in punt B.12.2. van het arrest nr. 1/2012 van 11 januari 2012 van het Grondwettelijk Hof, met name een situatie waarin *“is vastgesteld dat de staatloze deze hoedanigheid heeft verkregen omdat hij buiten zijn wil zijn nationaliteit heeft verloren en dat hij aantoont dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel kan verkrijgen in een andere Staat waarmee hij banden zou hebben”* in welk geval *“het aan de verwijzende rechter [staat] een einde te maken aan de gevolgen, wat de in het geding zijnde bepaling betreft, van de ongrondwettigheid die in B.11 is vastgesteld, aangezien die vaststelling in voldoende precieze en volledige bewoordingen is uitgedrukt”*. Punt B.11 luidt als volgt: *“B.11. Zoals het Hof in zijn arrest nr. 198/2009 van 17 december 2009 heeft vastgesteld, vloeit die discriminatie niet voort uit artikel 49 van de wet van 15 december 1980, dat alleen betrekking heeft op de in België erkende vluchtelingen, maar uit de ontstentenis van een wettelijke bepaling die aan de in B.1 bedoelde in België erkende staatlozen een verblijfsrecht toekent dat vergelijkbaar is met datgene dat die vluchtelingen genieten.”*

2.9. Waar verzoekster zich afvraagt hoe zij, als staatloze, een doorlaatbewijs zou kunnen verkrijgen bij de bevoegde ambassades, wijst de Raad erop dat zij zich minstens tot deze ambassades kan richten

met de vraag dergelijke documenten te doen afleveren. Een eventueel negatief antwoord van deze ambassades kan dan fungeren als bewijs dat zij vruchteloos heeft getracht een doorlaatbewijs te verkrijgen van deze staten. Verzoekster toont niet aan dat zij *“in een situatie [zal] terechtkomen waarin zij moet terugkeren naar een land waar zij in wezen geen toegang tot het grondgebied [kan] verkrijgen”*.

2.10. Waar verzoekster nog een uitgebreide theoretische uiteenzetting geeft over de door haar geschonden geachte wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur, toont zij niet aan dat de bestreden beslissing deze in concreto geschonden heeft. Ook door andermaal een gedeelte van haar verblijfsaanvraag van 26 december 2016 te citeren onder de kopjes , *“Dat ten eerste”*, *“Dat ten tiende”*, *“Dat ten elfde”* toont verzoekster niet aan dat verweerder deze elementen op incorrecte, kennelijk onredelijke dan wel onzorgvuldige wijze zou hebben beoordeeld.

2.11. De Raad merkt nog op dat verzoekster de overige motieven van de bestreden beslissing onbesproken laat, zodat deze overeind blijven.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiengintig januari tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA